

*”I Maribo får sjælen ro”
Med tidebønsgruppen til klosteret i Maribo*

En del af menighedens tidebønsgruppe deltog i en retræte til Maribo Kloster med det overordnede tema ”tidebøn i teologi og praksis”.

Leder af retræten og den teologiske del var p. Lars Messerschmidt, som stod for bl.a. flere brillante og geniale tolkninger af Johannes Åbenbaringens 4. kapitel samt baggrunden for de gregorianske tonarter, som tidebønnen helst skal afsyns på (der er 8 tonarter!).

Den praktiske del, dvs. indøvelsen af tidebønnerne til Laudes, Vesper og en enkelt Complet, blev dygtigt og håndfast ledet af Kirsten Kessel fra vores egen menighed.

Turen ned til Maribo foregik i strålende solskin, som varede ved i alle 4 dage, og som præsenterede Maribo som en meget smuk lille by i naturskønne områder. Vi foretog en lille afstikker til vores tidligere Andenpræst Calogero, som dog først mødte os næste dag i det imponerende kloster ved skov og sø i udkanten af Maribo.

Klosteret var stort med mange værelser og mange gange, som det var nemt at fare vild i. En gang førte til nonnernes smukke kirke, som vi frekventerede flere gange om dagen, og en anden gang til spisesalen. Den fortjener nærmere omtale og

foruden fortrinlige måltider. Der var også diverse gange til værelserne på anden sal, til ”den lille kirke”, således kaldet, fordi salen var kirke, inden den blev udvidet og moderniseret.

Ved ankomsten skiftede man straks fodtøjet til hjemmesko, fik udleveret nøgler og blev ledsaget til værelset, som var smagfuldt udstyret med bord, stol og seng og hvad størrelse angår, men absolut kun her, kunne lede tanken hen på en celle.

Der var hele dagen stilhed dvs. vi talte ikke med hinanden, end ikke under de blev ledsaget af dejlig musik.

Oppe i ”den lille kirke”, hvor de gregorianske hymner, salmer, vekselsange etc. blev terpet igennem, og hvor p. Messerschmidt docerede, var det naturligvis muligt at stille spørgsmål og diskutere, og det samme var tilfældet under aftenens halvanden times ”socialt samvær”. The rest was silence!

Der var ca. 20 deltagere, hvoraf de fleste - overraskende nok - var konvertitter, mens resten udgjordes af et par ”gammelkatolikker” og et par protestanter.

Sidstnævnte var sårede og følte sig diskriminerede, fordi de ikke kunne deltage i Alterets sakramente. Pater Messerschmidt gjorde rede for den meget forskellige liturgi, som altså blandt andet indebærer

accept af Pavens og biskoppernes embeder etc. Man kunne i specielle tilfælde tillade deltagelse, men officielt og udadtil var det ikke muligt.

For os gamle katolikker var det almindeligt kendt, at tidebønnerne også kaldet Breviaret var tekster og bønner, som præster og nonner var forpligtede til at bede hver eneste dag, men 2det Vatikankoncil fordrede tidebønnen tilbage til alle almindelige mennesker.

Citat: Sjælesørgerne skal bestræbe sig for, at hovedtiderne, især vesperen på søndage og vigtige festdage, kan fejres fælles i kirken. Det anbefales også lægfolk at bede tidebøn. Enten sammen med præsterne i fællesskab eller alene.

I hvert fald er det en besættende tanke, at der fra tusinder og atter tusinder af struber stiger de samme bønner og taksigelser mod himlen døgnet rundt. Et fællesskab af enestående art, der virker smittende og betagende.

Vi i vores menighed er så heldige, at Kirsten Kessel stadig starter nye hold og de allerede ”udlærte” nu læser Laudes før hver søndagsmesse og Vesper om aftenen på torsdage og fredage.

Alle, som har tid og kræfter, opfordres til at slutte op om tidebønnen. Den gør en forskel!!

Per Lass